

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Margarita Isabel Vega González

Strona pozwana: Consejería de Hacienda y Sector Público del gobierno del Principado de Asturias

Sentencja

- 1) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., ujętego w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „warunków zatrudnienia”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje prawo pracownika, który został wybrany do pełnienia funkcji parlamentarnej, do skorzystania z przewidzianego przez uregulowanie krajowe urlopu związanego z pełnieniem specjalnych funkcji, na mocy którego stosunek pracy podlega zawieszeniu, w ten sposób, iż utrzymanie zatrudnienia tego pracownika oraz jego prawo do awansu są zagwarantowane do czasu wygaśnięcia tego mandatu parlamentarnego.
- 2) Klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, ujętego w załączniku do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które wyklucza w sposób bezwzględny przyznanie pracownikowi zatrudnionemu na czas określony urlopu w celu pełnienia mandatu politycznego, na mocy którego stosunek pracy jest zawieszany do czasu powrotu do pracy tego pracownika po wygaśnięciu wspomnianego mandatu, podczas gdy prawo to przysługuje pracownikom zatrudnionym na czas nieokreślony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Impresa di Costruzioni Ing. E. Mantovani SpA, Guerrato SpA / Provincia autonoma di Bolzano, Agenzia per i procedimenti e la vigilanza in materia di contratti pubblici di lavori servizi e forniture (ACP), Autorità nazionale anticorruzione (ANAC)

(Sprawa C-178/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 2004/18 WE — Artykuł 45 ust. 2 i 3 — Podstawy wykluczenia z udziału w przetargu — Oświadczenie o braku skazania prawomocnym wyrokiem byłych członków zarządu uczestniczącej w przetargu spółki — Bezprawne zachowanie byłego członka zarządu — Wyrok skazujący — Całkowite i faktyczne odcięcie się przedsiębiorstwa uczestniczącego w przetargu od tego członka zarządu — Dowód — Ocena przez instytucję zamawiającą wymogów dotyczących tego obowiązku)

(2018/C 072/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Impresa di Costruzioni Ing. E. Mantovani SpA, Guerrato SpA

Strona przeciwna: Provincia autonoma di Bolzano, Agenzia per i procedimenti e la vigilanza in materia di contratti pubblici di lavori servizi e forniture (ACP), Autorità nazionale anticorruzione (ANAC)

przy udziale: Società Italiana per Condotte d'Acqua SpA, Inso Sistemi per le Infrastrutture Sociali SpA

Sentencja

Dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, a w szczególności art. 45 ust. 2 akapit pierwszy lit. c), d) i g) tej dyrektywy a także zasady równego traktowania i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one obowiązywaniu przepisów krajowych umożliwiających instytucji zamawiającej:

- uwzględnienie, na warunkach przez nią przewidzianych, skazującego, nawet jeszcze nieprawomocnego, wyroku karnego wydanego wobec członka zarządu przedsiębiorstwa uczestniczącego w przetargu za przestępstwo związane z działalnością gospodarczą tego przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy zaprzestał on pełnienia funkcji w roku poprzedzającym publikację ogłoszenia o zamówieniu publicznym oraz
- wykluczenie tegoż przedsiębiorstwa z udziału w odnośnym przetargu z uwagi na to, że nie informując o tym – nieprawomocnym jeszcze – wyroku skazującym, nie odcięło się ono całkowicie i faktycznie od działań tegoż członka zarządu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Eni SpA, Eni Gas & Power France SA, Union professionnelle des industries privées du gaz (Uprigaz) / Premier ministre, Ministre de l'Environnement, de l'Énergie et de la Mer

(Sprawa C-226/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Energia — Sektor gazu — Bezpieczeństwo dostaw gazu — Rozporządzenie (UE) nr 994/2010 — Ciężący na przedsiębiorstwach gazowych obowiązek podjęcia środków w celu zapewnienia dostaw gazu odbiorcom chronionym — Artykuł 2 akapit drugi pkt 1 — Pojęcie „odbiorców chronionych” — Artykuł 8 ust. 2 — Dodatkowy wymóg — Artykuł 8 ust. 5 — Możliwość spełnienia przez przedsiębiorstwa gazowe ciężących na nich obowiązków na szczeblu regionalnym lub unijnym — Przepisy krajowe przewidujące wobec dostawców gazu dodatkowy wymóg magazynowania gazu, którego zakres stosowania obejmuje również odbiorców niezaliczających się do odbiorców chronionych w rozumieniu rozporządzenia nr 994/2010 — Obowiązek magazynowania, który musi być spełniony w wysokości 80 % na terytorium danego państwa członkowskiego]

(2018/C 072/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eni SpA, Eni Gas & Power France SA, Union professionnelle des industries privées du gaz (Uprigaz)

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'Environnement, de l'Énergie et de la Mer

przy udziale: Storengy, Total Infrastructures Gaz France (TIGF)

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia dyrektywy Rady 2004/67/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych takich jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, nakładające na dostawców gazu ziemnego obowiązek magazynowania gazu, którego zakres stosowania obejmuje również odbiorców niezaliczających się do odbiorców chronionych wyszczególnionych w art. 2 akapit drugi pkt 1 tego rozporządzenia, pod warunkiem że są spełnione przesłanki przewidziane w pierwszym z tych przepisów, co powinien ustalić sąd odsyłający.